

Бѣлио съ Султана играехъ, давѣхъ се и се гонѣхъ. Ние взехме да разглеждаме пушката. Тя бѣше малка, съ къса и тѣсна цѣвъ пушчица.

— Защо слабо гърми пушката ти, бай Генчо? попита го Благой.

— Благой бѣше тънъкъ, високъ, съ малки и винѣги засукани мустаки.

— Защото е безгласна, отговори Генчо.

— Нима тя не дава гласъ?

— Съвсѣмъ малъкъ!

Ние още повече се заинтересувахме. Той ни показа и патронитѣ. Тѣ бѣхъ малки и куршумитѣ имъ колкото една сачма.

— Макаръ и да сж малки, каза бай Генчо, съ тѣхъ може да се убие кокошка.

Ние още се чудѣхме.

— Съ тѣхъ врабци не се убиватъ, продължи той; за врабци има други.

Искара отъ джеба си други патрони, дълги колкото половинъ кибритена клечка, а тънки като сламка. На една край капсулъ, а на другия книга.

— Ами това е само капсулъ и книга! какъ ще се убие врабче? попита зачудено Благой.

— Вѣтрѣ има сачми, обясни Генчо. Тѣ сж дребни като синапови зърна. При все това, пакъ може да се рани врабче и да падне. Азъ съ такива ранихъ врабчето.

Ние просто се чудѣхме. Таквасъ пушка до тогава не бѣхме виждали. За да ѝ опитае, почнѣхме да стрѣляме.

— Чакай, баремъ на нишанъ да стрѣляме, каза Маринъ.

Маринъ бѣше много добъръ човѣкъ Едъръ и шишкавъ, възрастъръ, съ побѣлѣли коси и мустаки. Всѣкога спокоенъ и веселъ. Никога не съмъ го видѣлъ да се сърди и кара.

Почнѣхме да мѣримъ. За нишанъ поставихме една бѣла хартия на дънера на единъ дебелъ и високъ джбъ. Хартията закрѣпихме съ клечки и ножчета. Стрѣляхме съ редъ. Никой не можеше да удари, Бай Генчо удари само дънера, но не и хартията.

— Вѣтрѣ има, каза, затова неможе да се улучи. Пакъ стрѣляхме. Ние и дънера даже не можахме да улучимъ. Дойде и Веселника. И тя взе пушката, и тя гръмнѣ. Нищо. Колко ѝ приличаше!